

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobkyně: S. K.

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, IČ 00007064
odbor azylové a migrační politiky
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. října 2020, č. j. OAM-441/LE-BE01-VL11-R2-2019

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. října 2020, č. j. OAM-441/LE-BE01-VL11-R2-2019, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně napadla žalobou podanou dne 30. 11. 2020 rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 27. 10. 2020, č. j. OAM-441/LE-BE01-VL11-R2-2019, kterým ji ústřední správní orgán neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Žalobní argumentace

2. Žalobkyně předně upozornila na povinnost správního orgánu dbát základních zásad správního řízení při aplikaci ustanovení zákona o azylu. Těmi jsou především individualizace správního řízení dle § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a povinnost zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti dle § 3 správního řádu. Veškeré skutečnosti a úvahy vedoucí k vydání správního rozhodnutí je správní orgán dle § 68 odst. 3 správního řádu povinen do svého rozhodnutí uvést.
3. K žalovaným konstatované možnosti vnitřního přesídlení žalobkyně uvádí, že správní orgán nikterak nezkoumal reálnou možnost takového přesídlení a odvolal se pouze na obecné informace o Ukrajině. Žalobkyně rovněž odkázala na „test rozumnosti“ uvedený v Příručce k postupům pro určování právního postavení uprchlíků a vybraná doporučení UNHCR z oblasti mezinárodní ochrany z roku 2006. Ten jako kritéria zohledňuje 1) osobní situaci, 2) pronásledování v minulosti, 3) bezpečnost a jistota, 4) respektování lidských práv a 5) ekonomické přežití. S ohledem na uvedená kritéria je žalobkyně přesvědčena, že požadavek vnitřního přesídlení je nepřiměřený, kdy v České republice žije více než 20 let a na Ukrajině nemá žádné vazby ani zázemí, šlo by tak o odjezd do prakticky cizí země. Rovněž nemá dostatečné finanční prostředky k obstarání bydlení na Ukrajině. Žalobkyně dále odkázala na příručku UNHCR, dle které: *„Pokud by žadatel například ztratil rodinné vazby a nemůže využívat neformální sociální sítě pomoci, může být přesídlení považováno za nepřijatelné, není-li tato osoba schopna zajistit si relativně normální život na vyšší než jen minimální existenční úrovni. (...) Pokud si tam žadatel nebude schopen zajistit živobytí či ubytování, ... nemůže být oblast považována za přijatelnou alternativu.“* Součástí posouzení možnosti vnitřního přesídlení jsou podle uvedené příručky *„také řádně zdokumentované, kvalitní a aktuální informace o podmínkách v zemi původu.“* Z dostupných zpráv je však patrné, že se Ukrajina stále potýká jak s problémy bezpečnostními, tak i s problémy v přístupu k základním právům a svobodám.
4. K porušování lidských práv žalobkyně odkázala na zprávu USDOS-US Department of State, Country report on Human right Practices 2019-Ukraine a na zprávu Amnesty International, Human Rights in Eastern Europe and Central Asia – Review of 2019-Ukraine. Tyto zprávy však žalovaný při svém rozhodování nezohlednil.
5. Vzhledem k obavě z vnitřního konfliktu, kdy vnitřní přesídlení není reálné, je žalobkyně přesvědčena, že splňuje podmínky udělení mezinárodní ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Jelikož žalobkyně žije v České republice přes 20 let, má za to, že splňuje rovněž požadavky § 14 zákona o azylu. Žalovaný však nezohlednil ani délku života v České republice ani to, že zde má partnera. Správní orgán se tak dostatečně nevypořádal s možným porušením čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, který zaručuje právo na rodinný a soukromý život.

III. Vyjádření žalovaného

6. K názoru žalobkyně, totiž že splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, odkázal žalovaný na str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí, kde neshledal žádné výjimečné okolnosti, na jejichž základě by bylo možné udělit humanitární azyl. Co do názoru žalobkyně o naplnění podmínek pro udělení azylu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu odkázal žalovaný na str. 11 a 12 napadeného rozhodnutí. Správní orgán

dospěl k závěru, že žalobkyně se v případě nutnosti může přestěhovat do bezpečné části Ukrajiny. Reálnost vnitřního přesídlení zkoumal na str. 12 svého rozhodnutí.

7. V žalobě jsou dále zmíněny některé negativní aspekty, se kterými se Ukrajina údajně potýká, např. korupce, restrikce proti nezávislosti tisku a internetu, násilí proti novinářům, etnickým menšinám, LGBTI osobám a dalším. Tyto problémy však dle žalovaného nemají vztah k azylovému příběhu žalobkyně.
8. Žalobu navrhl zamítnout.

IV. Replika žalobkyně

9. Žalobkyně v replice sdělila setrvání na svém přesvědčení, že žalovaný nezkoumal reálnou možnost vnitřního přesídlení a odvolal se pouze na obecné informace o Ukrajině. Dále žalobkyně odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007-93, a ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74, kterými byly vymezeny aspekty, které je nutné hodnotit při zvažování možnosti vnitřního přesídlení. Žalovaný však tyto pominul a zatížil tak své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalobkyně rovněž poukázala na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2017, č. j. 32 Az 8/2016-45, kterým byla konstatována nutnost hodnotit situaci vnitřně přesídlených osob na základě zpráv o zemi původu. Problematikou vnitřního přesídlení se zabývala i akademická studie „Migration and the Ukraine Crisis: A Two-Country Perspective“, zpráva Mezinárodní organizace pro migraci, zpráva Norské rady pro uprchlíky a zpráva USDOS – Country Report on Human Rights Practices 2018 - Ukraine.
10. Žalobkyně dále citovala rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 6. 2018, č. j. 4 Az 26/2017-50, který se zabýval otázkou podstatné změny situace v oblasti možnosti vnitřního přesídlení od roku 2014. Co do možnosti vnitřní ochrany a situace přesídlených osob žalobkyně odkázala i na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 6. 2019, sp. zn. 43 Az 11/2017.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Soud věc rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.
12. Ze skutkových okolností projednávané věci je zřejmé, že žalobkyně podala dne 4. 10. 2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 15. 10. 2019 žalobkyně sdělila, že je ukrajinské státní příslušnosti, vyznává pravoslavné křesťanství a nemá žádné politické přesvědčení. Je svobodná a bezdětná. V rámci poskytnutí údajů k žádosti uvedla jako poslední adresu svého bydliště na Ukrajině, město Luhansk, Luhanská oblast. K průběhu cesty do České republiky sdělila, že z Luhansku odcestovala autobusem do Kyjeva, následně do Lubišova ve Volyňské oblasti a dále pokračovala do vesnice Zaliznycja. Odtud jela autobusem do Minsku, ze kterého pokračovala do Prahy. Tato cesta probíhala na přelomu let 1999 a 2000. Jako důvod žádosti žalobkyně uvedla válku na Ukrajině a přetrvávající následky nehody v Černobyli.
13. Při pohovoru dne 19. 11. 2019 žalobkyně uvedla, že do České republiky cestovala s platným cestovním dokladem a ročním vízem, cílem cesty bylo získání práce. Pracovní povolení si pro neznalost jazyka nevyřídila, nevěděla ani, kam se obrátit. Proto po celou

dobu pobytu pracovala nelegálně, svou totožnost prokazovala falešným pasem. Na dotaz, proč dne 15. 10. 2019 uvedla jako poslední místo trvalého pobytu Luhansk, zatímco v policejním protokolu ze dne 3. 10. 2019 sdělila, že místem posledního trvalého pobytu bylo město Lubišov, žalobkyně vysvětlila, že v Luhansku studovala a měla kamarády, kteří však odcestovali do Polska. V Lubišově žili její rodiče a toto město bylo i jejím posledním místem pobytu.

14. Na základě takto zjištěného skutkového stavu vydal žalovaný rozhodnutí ze dne 5. 12. 2019, kterým žádost žalobkyně zamítl jako zjevně nedůvodnou v souladu s § 16 odst. 2 zákona o azylu. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 8. 4. 2020, č. j. 52 Az 39/2019-36.
15. V doplňujícím pohovoru ze dne 5. 8. 2020 žalobkyně uvedla, že v Luhansku žila 4 roky, a to od roku 1993. Všichni její příbuzní zemřeli, přátelé odcestovali. K otázce na místo oficiálně registrovaného pobytu sdělila, že byla vedena jak v Luhansku, tak v Lubišově. Před odjezdem do Prahy dle svých slov žila v Luhansku, kde pracovala ve školce a studovala.
16. Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
17. Krajský soud se ztotožnil s námitkou žalobkyně, že v rozporu s § 3 správního řádu nedošlo v projednávané věci k řádnému zjištění skutkového stavu, konkrétně při přezkoumání možnosti vnitřního přesídlení. Ze správního spisu je zjevné, že si správní orgán k problematice vnitřního přesídlení v zemi původu obstaral pouze Informaci OAMP ze dne 20. 4. 2020 – *Vnitřně vysídlené osoby – Aktuální počty, legislativa, postavení ve společnosti, státní a nestátní asistence*. Součástí správního spisu je rovněž Informace OAMP ze dne 25. 4. 2020 – *Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních a svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby*, a zprávu Ministerstva vnitra České republiky z července 2019 – *Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu*. Tyto se však problematikou vnitřního přesídlení nezabývají. Krajský soud je v rámci své rozhodovací činnosti obeznámen s tím, že žalovaný zcela standardně vychází ze zpráv neziskových organizací, kterými jsou např. Amnesty International, Human Rights Watch, Freedom House, ale i z mnoha dalších zdrojů. Není zřejmé, proč si tyto informace žalovaný v nyní posuzované věci neobstaral. Je pravdou, že zmíněná Informace OAMP odkazuje na širokou paletu zdrojů, nicméně s ohledem na rozsah dokumentu jsou informace velmi kusé.
18. Problematická situace vnitřně přesídlených osob je krajskému soudu známa z judikaturní činnosti správních soudů, kdy např. zdejší soud ve svém rozhodnutí ze dne 28. 1. 2021, č. j. 32 Az 20/2019-66, uvedl, že: „Z žalovaným opatřených zpráv (jejich výčet je citován výše) na jednu stranu vyplývá, že ukrajinská vláda, nevládní a mezinárodní humanitární organizace poskytují vnitřně přesídleným osobám určitou pomoc. Uvádí se v nich, že Ukrajina přijala v říjnu roku 2014 Zákon o zajištění práv a svobod vnitřně přesídlených osob, který poskytuje všeobecný rámec pro poskytnutí ochrany těmto osobám včetně zajištění zjednodušeného přístupu k sociálním a ekonomickým službám. Zároveň však z těchto zpráv vyplývá, že v praxi vnitřně přesídlené osoby čelí mnoha potížím. V Informaci LANDINFO ze dne 19. 12. 2017, Ukrajina – vnitřně vysídlené osoby, se např. uvádí, že při aplikaci výše citovaného zákona byla zjištěna řada nedostatků. Nadále přetrvávají problémy týkající se registrace, přiznávání statusu, vystavování dokumentů a nediskriminace v přístupu

k sociálním dávkám. Ve zprávě Vysokého komisaře OSN pro lidská práva (OHCHR) o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 12. 12. 2017 se v části V. oddíle B. bodu 118. uvádí, že nedošlo k žádné změně ve vládním předpisu, který podmiňuje vyplácení důchodů registrací vnitřně vysídlených osob, administrativní postup pro ověření podle uvedeného předpisu vedl k pozastavení vyplácení důchodů (u více jak 500 000 osob). Kromě toho podmínění nároku na důchod registrací vnitřně vysídlených osob pro občany s přihlášeným bydlištěm na území ovládaném ozbrojenými skupinami i tehdy, když se rozhodnou přihlásit si bydliště na území, jež je pod kontrolou vlády, vytváří překážky pro začlenění vnitřně vysídlených osob do jejich nového prostředí. Vnitřně vysídlené osoby jsou ohroženy marginalizací ve společnosti a dalším prohloubením závislosti na vnější pomoci. Po třech letech vláda stále bojuje s vytvořením všeobecné a trvalé strategie pro vnitřně vysídlené osoby, včetně jejich socio-ekonomické integrace. Vládou poskytovaná finanční pomoc pro vnitřně vysídlené osoby pak ve většině případů nestačí k úhradě ubytování, stravy, léků a dalších životních nákladů. Finanční pomoc je poskytována pouze po omezenou dobu a existuje mnoho administrativních a praktických překážek ztěžujících její dostupnost. Mnoho vnitřně vysídlených osob se tak nadále potýká s finančními potížemi při uspokojování svých základních potřeb.“

19. Krajský soud tak na základě shora uvedených závěrů shledal nedostatky v postupu žalovaného. Bude tak na tomto správním orgánu, aby v dalším řízení opatřil objektivní a aktuální zprávy o zemi původu, na jejichž základě bude možné situaci žalobkyně znovu posoudit.
20. Nedostatek napadeného rozhodnutí spatřuje krajský soud i v hodnocení možného vnitřního přesídlení. K tomuto bodu krajský soud předně odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu. A to jak na jeho rozsudek ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017-36, kde konstatoval, že: „nezbytnou podmínkou udělení tohoto typu doplňkové ochrany je dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vycházející z judikatury Soudního dvora EU i Evropského soudu pro lidská práva (srov. zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008–68, publ. pod č. 1840/2009 Sb. NSS) existence mezinárodního nebo vnitrostátního ozbrojeného konfliktu na území země původu žadatele, jehož definici vymezil Soudní dvůr v rozsudku ze dne 30. ledna 2014, Diakité, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39, a dále žadateli musí v důsledku takového konfliktu hrozit vážná újma v podobě vážného a individuálního ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu válečného násilí. V situacích tzv. totálního konfliktu hrozí vážná újma v zásadě každému žadateli přicházejícímu z této země původu či postiženého regionu, neboť pouhá přítomnost na území této země nebo regionu jej vystavuje reálnému nebezpečí ohrožení života a tělesné integrity. Pokud ozbrojený konflikt nemá na území, z něhož žadatel pochází, charakter tzv. totálního konfliktu, musí žadatel „prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy ve smyslu čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on“. Kvalifikační směrnici se v citovaném rozsudku rozumí původní směrnice 2004/83/ES, kterou nyní nová kvalifikační směrnice nahradila, ovšem citované závěry tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu přijaté v návaznosti na rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 17. února 2009, Elgafaji, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94 (a v něm popsany tzv. „sliding scale concept“) jsou s ohledem na shodnou právní úpravu plně použitelné i za účinnosti nové kvalifikační směrnice.“, tak ze dne 16. 10. 2020, č. j. 5 Azs 73/2019-61, dle

kterého: „*Tato výpověď, kterou žalovaný žádným způsobem nezpochybnil, tedy odpovídá situaci tzv. totálního konfliktu ve smyslu výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora Evropské unie, čímž není míněno to, že by se nutně muselo jednat o konflikt probíhající na území celé země původu žadatele, ale je jím míněna intenzita bojů, tedy právě situace, kdy nerozlišující násilí způsobené ozbrojeným konfliktem ohrožuje na životě a zdraví v zásadě každého civilistu, který se v této oblasti nachází.*“ Přestože v druhém z odkazovaných rozsudků šlo o posouzení intenzity konfliktu v Doněcké oblasti, má krajský soud, s ohledem na zprávu Ministerstva vnitra České republiky z července 2019 – *Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu.*, za prokázané, že totožné závěry lze učinit i ve vztahu k Luhanské oblasti. Vzhledem k tomuto konstatování je tak nezbytné posoudit, zda žalobkyně může nalézt účinnou ochranu v jiné části země.

21. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007-93, který ve své replice ostatně vzpomínala i žalobkyně, je zjevné, že při posuzování možnosti vnitřní ochrany je třeba hodnotit především reálnost (faktickou i právní), přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení. Je nezbytné zabývat se její dostupností, celkovými poměry panujícími v zemi původu, osobními poměry žadatele (např. pohlaví, etnická příslušnost, rodinné vazby, zdravotní stav, věk a ekonomická situace), účinností vnitřní ochrany a postavením žadatele po jeho přesunu z hlediska respektování a zajištění základních lidských práv v místě vnitřní ochrany. Rovněž je třeba zvážit bezpečnost žadatele, a to jak při přesunu do cílové části země, tak po jeho přesídlení. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74, na který žalobkyně rovněž odkazovala, plyne, že při posuzování možnosti vnitřní ochrany je nutné posoudit čtyři kritéria: (1) zda je jiná část země pro žadatele dostupná; (2) zda přesun do jiné části země je účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti; (3) zda žadateli nehrozí navrácení do původní oblasti a (4) zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. Tyto čtyři podmínky musí být splněny kumulativně a při jejich posouzení je třeba brát v potaz celkové poměry panující v zemi původu a osobní poměry žadatele. Za potřebné považuje krajský soud poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2017, č. j. 5 Azs 62/2016-87, v němž k možnosti vnitrostátní ochrany v rámci Ukrajiny při případném využití vládního programu pro vnitřně vysídlené osoby konstatoval: „*Při posuzování eventuality vnitrostátní ochrany v jiné části země původu je tudíž kladen důraz mj. na reálnost dané možnosti a její faktickou proveditelnost. Pokud žalovaný ve svém rozhodnutí poukazoval na zákonnou úpravu umožňující přemístění vnitřně vysídlených osob zasažených ozbrojeným konfliktem na východě země, měl také zkoumat, zda a jakým způsobem je tato právní úprava uplatňována v praxi. Žalovaný žádným způsobem nereflektoval tíživou situaci přesídlených osob, resp. problémy s implementací zákona o vnitřně vysídlených osobách (viz např. Výroční zprávu Amnesty International ze dne 25. února 2015 2014/15) (...). Je tedy otázkou, zda mají stěžovatelé reálnou možnost usadit se v jiné části Ukrajiny, kde pravděpodobně dosud nemají žádné rodinné či ekonomické zázemí a zda to lze po nich spravedlivě požadovat.*“
22. Krajský soud má za to, že žalovaný výše uvedeným požadavkům nedostal, když se nezabýval reálnou možností vnitřního přesídlení žalobkyně, zejména když ve svých úvahách nezohlednil její ekonomickou situaci a situaci na trhu práce a na trhu s bydlením. V novém azylovém řízení bude úkolem žalovaného, aby tyto skutečnosti, ve vzájemné souvislosti s příslušnými zprávami o zemi původu, znovu posoudil.

23. Naopak se krajský soud neztotožnil s žalobním bodem, kterým žalobkyně namítala, že žalovaným nebyla hodnocena skutečnost, že žalobkyně žije v České republice již více než 20 let a má zde partnera. K tomuto bodu soud pouze konstatuje, že žalobkyně na území České republiky pobývala po většinu času bez příslušného pobytového oprávnění. Není proto legitimním požadavkem, aby tato okolnost byla při posouzení jejího azylového příběhu vzata v úvahu. Rovněž si žalobkyně musela uvědomovat, že nelegální pobyt (a následky s tím spojené) mohou mít vliv na její partnerský život.

VI. Závěr a náklady řízení

24. S ohledem na výše uvedené krajský soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude vázán vysloveným právním názorem (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).
25. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně, která by jinak v souladu s uvedeným ustanovením právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, však žádné náklady neúčtovala.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 16. března 2021

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně